

Sygn. akt II AKa 310/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 października 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Wojciech Andruszkiewicz

Sędziowie: SSA Danuta Matuszewska (spr.)

SSA Dorota Wróblewska

Protokolant: referent-stażysta Dorota Fiertek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Regionalnej w Gdańsku Krzysztofa Nowickiego

po rozpoznaniu w dniu 18 października 2017 r.

sprawy

skazanego J. S. s. B., ur. (...) w G.

o wydanie wyroku łącznego

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora Prokuratury Okręgowej we W.

od wyroku łącznego Sądu Okręgowego we Włocławku

z dnia 30 czerwca 2017 r., sygn. akt **II K 24/17**

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. na podstawie art. 39 § 1 i 2 k.k.s., art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 89 § 1a k.k., art. 89 § 1b k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. łączy jednostkowe kary pozbawienia wolności wymierzone J. S. wyrokami Sądu Rejonowego Gdańsk - Południe w Gdańsku z dnia 25 lutego 2014 r., sygn. akt II K 1456/13 i z dnia 7 stycznia 2015 r., sygn. akt II K 781/14 oraz karę łączną pozbawienia wolności wymierzoną wyrokiem Sądu Okręgowego we Włocławku z dnia 24 września 2015 r., sygn. akt II K 87/15 i orzeka karę łączną 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 572 k.p.k. umarza postępowanie w przedmiocie objęcia wyrokiem łącznym kary orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 24 kwietnia 2013 r., sygn. akt IX K 86/13;
3. na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku, sygn. akt II K 781/14 w dniach od 24 lipca 2013 r. do 25 lipca 2013 r. oraz w sprawie Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku, sygn. akt II K 1456/13 od 16 listopada 2015 r. do 5 stycznia 2017 r., t.j. w zakresie w jakim wykonana została zastępcza kara grzywny orzeczona na podstawie art. 71 § 1 k.k.

II. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części,

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. G. z Kancelarii Adwokackiej w P. kwotę 147,60 (sto czterdzieści siedem 60/100) zł brutto za obronę skazanego z urzędu przed Sądem II instancji;

IV. zwalnia skazanego od wydatków za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

J. S. został skazany prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 24 kwietnia 2013r. (prawomocnym od dnia 03.05.2013r.) w sprawie sygn. akt IX K 86/13 za przestępstwo z art. 270 § 1 kk w zb. z art. 292 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełnione w nieokreślonym czasie, nie później jednak niż w dniu 09 sierpnia 2012r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 3 lat próby oraz na podstawie art. 71 § 1 kk karę 150 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość każdej stawki na kwotę 10 zł, na poczet której zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniach 10 sierpnia 2012r. i 11 sierpnia 2012r. /okres zatrzymania/, kara grzywny została wykonana w dniu 18.12.2014r. ;

II. Sądu Rejonowego Gdańsk- Południe w Gdańsku z dnia 25 lutego 2014r. (prawomocnym od dnia 05.03.2014r.) w sprawie sygn. akt II K 1456/13 za ciąg przestępstw z art. 270 § 1 kk w zb. z art. 272 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk popełnionych w okresie od dnia 14.09.2010r. do dnia 26.10.2010r. i w okresie od dnia 13.12.2010r. do dnia 21.02.2011r. na karę 2 lat pozbawienia wolności której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 5 lat próby oraz na podstawie art. 71 § 1 kk karę 100 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość każdej stawki na kwotę 50 złotych; karę grzywny wykonano 05.01.2016r.

III. Sądu Rejonowego Gdańsk- Południe w Gdańsku z dnia 07 stycznia 2015r. (prawomocnym od dnia 14.05.2015r.) w sprawie sygn. akt II K 781/14 za przestępstwo z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk popełnione w dniu 24 lipca 2013 roku na karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności i karę 200 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość każdej stawki na kwotę 10 złotych, przy czym na poczet kary pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniach od 24.07.2013r. do 25.07.2013r., karę grzywny wykonano 14.04.2016r.

IV. Sądu Okręgowego we Włocławku z dnia 24 września 2015r. (prawomocnym od dnia 10.10.2015r.) w sprawie sygn. akt II K 87/15 za przestępstwa: z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 55 § 1 kks w zb. z art. 54 § 1 kks w zb. z art. 62 § 2 kks w zb. z art. 76 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks popełnione w okresie nie krótszym niż od dnia 06 października 2011r. do dnia 01 lutego 2012r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, z art. 299 § 1 i 5 kk popełnione w okresie nie krótszym niż od dnia 10 listopada 2011r. do dnia 15 marca 2012r. na karę 1 roku pozbawienia wolności, przy czym w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności wymierzono karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 3 lat próby;

Na wniosek skazanego Sąd Okręgowy we Włocławku wyrokiem z dnia 30 czerwca 2017r. sygn. akt II K 24/17:

1. na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie w zakresie wydania wyroku łącznego w odniesieniu do wyroków opisanych w pkt I i II;

2. na podstawie art. 2 § 2 k.k.s. , art. 39 § 1 i 2 k.k.s., art. 85 k.k., art. 89 § 1a k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeczonych wyrokami opisanymi w pkt. III i IV wymierzył J. S. karę łączną 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności;

3. na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w punkcie 2 kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie Sądu Rejonowego Gdańsk- Południe w Gdańsku sygn. akt II K 781/14 w dniach od 24.07.2013r. do 25.07.2013r.

4. kosztami postępowania w sprawie obciążył Skarb Państwa.

Powyższe orzeczenie zaskarżył Prokurator Prokuratury Okręgowej we W. zarzucając:

1. obrazę art. 85 kk w zw. z art. 20§ 2 kks ustaw Kodeks karny i Kodeks karny skarbowy w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 roku to jest przed wejściem w życie ustawy z dnia 20.02.2015 roku o zmianie Ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 roku poz.396), zastosowanych przez Sąd na podstawie art. 2§ 2 kks , poprzez wymierzenie kary łącznej pozbawienia wolności w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeczonych wyrokami Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 7 stycznia 2015 roku sygn.. II K 781/14 i Sądu Okręgowego we Włocławku z dnia 24 września 2015 roku sygn.. II K 87/15 i umorzenie postępowania w zakresie wydania wyroku łącznego w odniesieniu do wyroków Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 24 kwietnia 2013 roku sygn. IX K 86/13 i Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 25 lutego 2014 roku sygn. II K 1456/13 mimo, że stosując przepis art. 85 kk w ówczesnym jego brzmieniu, przed datą wydania pierwszego wyroku spośród rozpoznawanych - to jest wyroku Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 24 kwietnia 2013 roku sygn. IX K 86/13 obok przestępstwa nim objętego popełnił także wszystkie przestępstwa objęte także wyrokami opisanymi w punktach II I IV wyroku łącznego, a uwzględniając nawet co do kary wymierzonej w wyroku Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 24 kwietnia 2013 roku sygn. IX K 86/13 art. 89§ 1 kk w brzmieniu obowiązującym do 8.06.2010 roku istniały nadal podstawy do wymierzenia kary łącznej pozbawienia wolności na podstawie kar pozbawienia wolności wymierzonych wyrokami Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 25 lutego 2014 roku sygn. II K 1456/13 i Sądu Okręgowego we Włocławku z dnia 24 września 2015 roku sygn. II K 87/15 oraz podstawy do umorzenia postępowania na podstawie art. 572 kpk w zakresie wydania wyroku łącznego w odniesieniu do wyroków Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 24 kwietnia 2013 roku sygn. IX K 86/13 i Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 7 stycznia 2015 roku sygn.. II K 781/14.

2. obrazę art. 2 § 2 kks i art. 4 § 1 kk polegającą na zastosowaniu Sąd przy rozstrzyganiu w niniejszej ustaw Kodeks karny i Kodeks karny skarbowy w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 roku, to jest przed wejściem w życie ustawy z dnia 20.02.2015 roku o zmianie Ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 roku poz.396) mimo, że treść powyżej wskazanych ustaw w brzmieniu obowiązującym w chwili orzekania o karze łącznej jest względniejsza dla skazanego J. S. .

3. obrazę art. 366§ 1 kpk w zw. z art. 7 kpk polegającą na zaniechaniu przez Sąd przeprowadzenia dowodu z akt głównych Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 24 kwietnia 2013 roku sygn. IX K 86/13 mimo ,że przeprowadzenie dowodu z tych akt mogło doprowadzić do ustalenia czy do popełnienia przestępstwa przypisanego w nim J. S. rzeczywiście mogło dojść do 8.06.2010 roku, a tym samym czy istniały rzeczywiście podstawy do zastosowania przez Sąd art. 89§ 1 kk w brzmieniu obowiązującym przed tą datą do wymierzonej w nim kary 6 miesięcy pozbawienia wolności w z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat, przy czym dokonanie ustaleń w tym zakresie mogło mieć wpływ na treść wyroku.

Podnosząc taki zarzuty na zasadzie art. 437§ 1 i 2 kpk wniósł o:

1. zmianę wyroku w jego punkcie 1 poprzez umorzenie na podstawie art. 572 kpk postępowania w zakresie wydania wyroku łącznego w odniesieniu do wyroku opisanego w punkcie I,

2. zmianę wyroku w jego punkcie 2 poprzez przyjęcie, że na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk, art. 86 § 1 kk w zw. z art. 89§ 1a i 1b kk w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeczonych wyrokami opisanymi w punktach II, III i IV wymierza J. S. karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

3. zmianę wyroku w jego punkcie 3 poprzez zaliczenie na podstawie art. 577 kpk na poczet orzeczonej w punkcie 2 kary łącznej pozbawienia wolności obok wyszczególnionego w nim okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie Sądu Rejonowego Gdańsk- Południe w Gdańsku z dnia 7 stycznia 2015 roku sygn. II K 781/14, nadto na podstawie art. 71 § 2 kk kary grzywny orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 25 lutego 2014 roku sygn. II K 1456/13 na podstawie art. 71 § 1 kk i już wykonanej.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja Prokuratora Prokuratury Okręgowej we W. co do zasady zasługiwała na uwzględnienie. Rację ma skarżący, że wadliwie Sąd I instancji oznaczył wyroki, w których orzeczone kary, winny zostać objęte węzłem kary łącznej.

Jako błędne ocenić należało stanowisko Sądu I instancji, że istnieją wątpliwości co do czasu popełnienia przez J. S. przestępstwa za jakie skazany został wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdyni z 24 kwietnia 2013 r. w sprawie sygn. akt IX K 86/13.

Z akt tej sprawy wynika, że samochód marki B. (...), stanowiący przedmiot przestępstwa jakie przypisano J. S. wyrokiem z 24 kwietnia 2013 r., skradziony został w nocy z 12 na 31 maja 2012r. w miejscowości H. (k.120,124-135 akt IX K 86/13 Sądu Rejonowego w Gdyni). Już z tej przyczyny nie można podzielić stanowiska Sądu I instancji, że nie da się wykluczyć, iż skazany przestępstwo to mógł popełnić przed 8 czerwca 2010 r.

Nie wskazuje też na to opis czynu przypisanego skazanemu wyrokiem z 24 kwietnia 2013 r.

Wyrokiem tym J. S. został uznany za winnego czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia, kwalifikowanego jako przestępstwo z art. 270§1 k.k. w zb. z art. 292§1 k.k. w zw. art. 11§2 k.k., polegającego na tym, że w niekreślonym czasie i miejscu, nie później jednak niż **w dniu 09 sierpnia 2012 r.** podrobił upoważnienie do wykonywania przez niego w imieniu osoby o danych U. K. odprawy celnej eksportowej pojazdu marki B. (...) z zamieszczoną na tym upoważnieniu pieczętką Kancelarii Notarialnej (...) w ten sposób, że podpisał się na upoważnieniu jako osoba upoważniająca nazwiskiem K. i posłużył się tym upoważnieniem przejeżdżając przez granice państwa tym pojazdem **we wskazanym dniu** na przejściu granicznym (...) i na podstawie towarzyszących okoliczności mogąc przypuszczać, że pojazd pochodzi z kradzieży, udzielił w ten wyżej wymieniony sposób pomocy w ukryciu rzeczy pochodzącej z przestępstwa oraz jej zbyciu.

Z opisu tego wynika, że to jedynie co do daty podrobienia upoważnienia były wątpliwości, stąd też przyjęto, że nastąpiło to nie później niż 09 sierpnia 2012 r. Tego jednak dnia, to jest 09 sierpnia 2012 r. oskarżony przejechał przez granicę państwa- bo do tej daty odnosi się sformułowanie „ we wskazanym dniu”. Co oczywiste, jest to zatem także czas zakończenia przez oskarżonego czynności sprawczych przestępstwa, za jakie skazany został wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdyni w sprawie IX K 86/13.

W sytuacji, kiedy nie może być wątpliwości, jak wyżej wykazano, że wszystkie przestępstwa, jakie należy mieć na względzie badając podstawy do wydania wyroku łącznego, popełnione zostały przez J. S. po 7 czerwca 2010 r., tracą na znaczeniu rozważania Sądu I instancji co do uwarunkowań w zakresie łączenia jednostkowych kar pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, za przestępstwa popełnione przed 8 czerwca 2010 r., aczkolwiek co do zasady, ze stanowiskiem Sądu Okręgowego zawartym w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, co do braku możliwości przy takich karach, orzeczenia bezwzględnej kary łącznej pozbawienia wolności , należy się w pełni zgodzić.

Powraca natomiast problem, które przepisy odnoszące się do kształtowania kary łącznej należy w odniesieniu do J. S.- stosownie do treści art. 4§1 k.k.- zastosować- obowiązujące do 30 czerwca 2015 r., czy obowiązujące pod tej dacie- w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. poz. 396).

Sąd odwoławczy podzielił stanowisko oskarżyciela publicznego, że względniejsze dla skazanego są przepisy nowej ustawy.

Rację ma oskarżyciel publiczny, że z uwagi na treść art. 85§2 k.k. w brzmieniu nadanym cytowaną wyżej ustawą, nie może być objęty węzłem kary łącznej wyrok Sądu Rejonowego w Gdyni w sprawie IX K 86/13. Nie można przy tym zgodzić się ze skarżącym, że przepisy obowiązujące poprzednio, nie wyłączały tego wyroku jako możliwego do objęcia wyrokiem łącznym, skoro nie nastąpiło zatarcie skazania. Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 14 marca 2017 r. sygn. akt IV KK 363/16 (Lex nr 2261744), że wydaniu wyroku łącznego sprzeciwia się sytuacja, gdy kara wymierzona za pozostające w realnym zbiegu przestępstwo, w czasie orzekania w

przedmiocie kary łącznej nie mogła być już wykonana i nigdy do wykonania nie może zostać wprowadzona. Taka sytuacja niewątpliwie zachodzi w przypadku określonym przez art. 75§4 k.k., tj. gdy upłyne 6 miesięcy od zakończenia okresu próby.

Brak zatem warunków do objęcia wyrokiem łącznym kary wymierzonej w sprawie Sądu Rejonowego w Gdyni IX K 86/13 tak w stanie prawnym obowiązującym do 30 czerwca 2015 r. jak i po tej dacie.

Niewątpliwie natomiast w obydwu tych porządkach prawnych istnieją podstawy do wydania wyroku łącznego obejmującego skazania pozostałymi trzema wyrokami, to jest Sądu Rejonowego Gdańsk- Południe w Gdańsku z dnia 25 lutego 2014 r. sygn. akt II K 1456/13 i z dnia 7 stycznia 2015 r. sygn. akt II K 781/14, oraz Sądu Okręgowego we Włocławku z dnia 24 września 2015 r. sygn. akt II K 87/15

Słusznie wskazuje oskarżyciel, że nowa regulacja zawarta w art. 85§2 k.k. przewidująca, że podstawą orzeczenia kary łącznej mogą być nie tylko kary jednostkowe, ale także kary łączne, oraz reguła redukcyjna z art. 89§1b, zgodnie z którą orzekając karę łączną bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, przyjmuje się, że miesiąc kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania równa się 15 dniom kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania przesądzają o tym, że rozwiązania ustawowe obowiązujące od 1 lipca 2015 r. są dla skazanego korzystniejsze.

Sąd odwoławczy uznał, że postulowana przez oskarżyciela kara łączna- 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności byłaby rażąco niewspółmiernie surowa.

Podkreślić trzeba, że łącząc kary z wyroków Sądu Rejonowego Gdańsk- Południe w Gdańsku sygn. akt II K 1456/13, II K 781/14 i Sądu Okręgowego we Włocławku sygn. akt II K 87/15 można orzec karę łączną w granicach od 1 roku i 10 miesięcy do 3 lat i 7 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd odwoławczy podziela stanowisko Sądu I instancji, że mając na względzie odstępy czasowe pomiędzy poszczególnymi przestępstwami, to, że skierowane były przeciwko różnym dobrom prawnie chronionym, kształtując karę łączną sięgnąć należało po zasadę asperacji. Z pewnością kumulacja, czy absorpcja, jako rozwiązania skrajne, stosowane winny być w wyjątkowych wypadkach. Nie wskazał oskarżyciel publiczny w złożonej skardze na takie okoliczności, które by przemawiały za wymierzeniem J. S. kary łącznej zbliżonej do górnej granicy ustawowo dopuszczalnej.

Z aktualnej opinii o skazanym z Zakładu Karnego w G. z 02.10. 2017 r. (k. 125) wynika, że nie był on karany dyscyplinarnie; tak jak we wcześniejszych opiniach (k.3,73) wskazano, że warunkach izolacji funkcjonuje dobrze, stosuje się do obowiązujących przepisów, nie jest uczestnikiem podkultury przestępczej. Wprawdzie w opinii tej podkreślono, że w trakcie korzystania z zezwolenia na opuszczenie zakładu karnego w dniu 15.04.2017 r. miała miejsce interwencja policji z udziałem osadzonego, jednak brak jest jakichkolwiek bliższych danych, które by przemawiały za tym, że zajście to winno mieć istotne, negatywne skutki, jak chodzi o kształtowanie wymiaru kary łącznej. Nie można jednak też zapominać, że mimo generalnie pozytywnej opinii w zakładzie karnym, skazany w ostatnim okresie czasu prezentował bezkrytyczny stosunek do popełnianych przestępstw, co stało się przyczyną cofnięcia na posiedzeniu w dniu 27 kwietnia 2017 r. wniosku o jego warunkowe przedterminowe zwolnienie. To z kolei przemawia przeciwko wymierzeniu kary łącznej pozbawienia wolności w dolnym ustawowym zagrożeniu.

W tym stanie rzeczy Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 39§1 i 2 k.k.s., art. 85§1 i 2 k.k., art. 89§1 a k.k., art. 89§1 b k.k. w zw. z art. 20§2 k.k.s. połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności wymierzone J. S. wyrokami Sądu Rejonowego Gdańsk- Południe w Gdańsku z dnia 25 lutego 2014 r., sygn. akt II K 1456/13 i z dnia 7 stycznia 2015 r. sygn. akt II K 781/14 oraz karę łączną pozbawienia wolności wymierzoną wyrokiem Sądu Okręgowego we Włocławku z dnia 24 września 2015 r. sygn. akt II K 87/15 i orzekł karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności uznając, że kara w takim rozmiarze, będzie odpowiadać wskazanym wyżej regułom, jakimi kierować się należy przy orzekaniu kary łącznej oraz okolicznościom przemawiającym tak na korzyść jak i na niekorzyść J. S..

Na podstawie art. 572 k.p.k. umorzono postępowanie w przedmiocie objęcia wyrokiem łącznym kary orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdyni w sprawie IX K 86/13.

Na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie Sądu Rejonowego Gdańsk- Południe w Gdańsku sygn. akt II K 781/14 w dniach od 24 lipca 2013 r. do 25 lipca 2013 r. oraz w sprawie Sądu Rejonowego Gdańsk- Południe w Gdańsku sygn. akt II K 1456/13 od 16 listopada 2015 r. do 5 stycznia 2017 r.tj, w zakresie w jakim wykonana została zastępcza kara grzywny orzeczona na podstawie art. 71§1 k.k.

W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.

O kosztach obrony z urzędu skazanego w postępowaniu odwoławczym orzeczono na mocy art. 29 ustawy z dnia 26.05.1982 r. Prawo o adwokaturze (tekst jedn. Dz.U. z 2015r. poz. 615) i §17 ust. 5 w zw. z zw. z §4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18.10.2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r poz. 1714).

Kierując się względami słuszności Sąd Apelacyjny zwolnił skazanego z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze (art. 624§1 k.p.k.).